

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 16/2014
10.09.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Миломира Николића и Лидије Ђукић, чланова већа, у поступку предлагача Љ.С. из Б., чији је пуномоћник Р.Д. адвокат из Б., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду П бр. 63/14 од 11.07.2014. године, у седници одржаној 10.09.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача Љ.С. и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду П бр. 63/14 од 11.07.2014. године.

Образложење

Виши суд у Београду решењем П бр. 63/14 од 11.07.2014. године огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и одлучио да се предмет по правноснажности уступи Апелационом суду у Београду.

Против решења Вишег суда у Београду П бр. 63/14 од 11.07.2014. године, предлагач Љ.С. је изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној жалби у смислу чланова 386, 401. и 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), у вези члана 30. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да жалба предлагача није основана.

Законом о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/2008 и 101/2013), чланом 8а став 1. прописано је да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено правно на суђење у разумном року, може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року; ставом 2. прописано је да захтевом из става 1. овог члана може се тражити и накнада за повреду права за суђење у разумном року, а чланом 8в истог закона прописано је, да на поступак за заштиту права на суђење у разумном року и накнаде за повреду

права на суђење у разумном року сходно се примењују одредбе закона којим се уређује ванпарнични поступак.

Појам непосредно вишег суда одређен је чланом 15. Закона о уређењу судова, којим је у ставу 2. прописано да је апелациони суд непосредно виши суд за виши суд и основни суд, док је ставом 3. истог члана одређено да је виши суд непосредно виши за основни суд када је то одређено овим Законом, као и за питања унутрашњег уређења судова и примене Закона о судијама. Члан 23. став 2. тачка 3. истог Закона прописује да виши суд одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то на решења у грађанскоправним споровима, на пресуде основних судова у споровима мале вредности и у ванпарничним поступцима, док је чланом 24. став 1. тачка 3. Закона прописано да апелациони суд одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Предлагач је Вишем суду у Београду поднео захтев за заштиту права на суђење у разумном року у предмету Првог основног суда у Београду П бр. 26111/11 у којем је у својству тужиоца поднео тужбу 25.11.2011. године ради повраћаја зајма од 410.000,00 динара, што је динарска противвредност 3.966,33 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, није реч о поступку у спору мале вредности из члана 468. Закона о парничном поступку, јер се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и вредност предмета спора у овој правној ствари, непосредно виши суд који је надлежан да поступа по захтеву за суђење у разумном року је Апелациони суд у Београду, како то правилно закључује Виши суд у Београду.

Стога су неосновани жалбени наводи да је побијано решење донето противно одредбама Закона о парничном поступку и погрешном примени материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**